

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4422200842
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4422200842.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Marty Polyákovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX/XX, D. E. C., o zaplatenie 720,67 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 15Csp/21/2022-95 zo dňa 19. septembra 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal. Rozhodnutie vo veci samej po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 6, § 53 ods. 9, § 565, § 517 ods. 1, 2, § 489, § 524 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej ako „OZ“), § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného od 01.01.2015, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 92 ods. 8 prvá veta zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „Zákon o bankách“).

2. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že vzťah medzi stranami sporu je spotrebiteľským vzťahom, keď medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva na základe ktorej žalovaný čerpal pôžičku – spotrebiteľský úver od veriteľa vo výške 1 000 eur. Z predložených listinných dôkazov súd prvej inštancie dospel k záveru, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahujú okrem ustanovení Obchodného zákonníka o úverových zmluvách, aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie skúmal prednostne vecnú legitimáciu sporových strán. Ustálil, že žalovanému vyplýva pasívna vecná legitimácia z jeho postavenia spotrebiteľa, ktorému právny predchodca žalobcu poskytol pôžičku – spotrebiteľský úver vo výške 1 000 eur, ktorý však žalovaný nesplácal. V súvislosti s aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu súd prvej inštancie uviedol, že žalobca bol podľa § 132 ods. 1 a 150 ods. 1 CSP, § 92 ods. 8 Zákona o bankách povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splácaním svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností vedie k záveru o neplatnosti úkonu postúpenia pohľadávky, čo má za následok nepreukázanie aktívnej legitimácie postupníka. Súd prvej inštancie poukázal nato, že spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o. aktívnu legitimáciu v spore preukazovala Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 09.11.2021 a tiež oznámením o vyhlásení

mimoriadnej splatnosti a výzvou na zaplatenie zo dňa 14.01.2019 (č. I. 22). Žalobca žiadnym spôsobom jej doručenie resp. doručovanie výzvy na zaplatenie zo dňa 14.01.2019 nepreukázal, sám potvrdil, že nedisponuje doručenkou/podacím hárkom k výzve na úhradu zo dňa 14.01.2019 (č. I. 76).

3. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že v prejednávanej príhode nedošlo k relevantnému zosplatneniu pohľadávky v dôsledku ktorej skutočnosti by potom mohla byť pohľadávka spôsobilá na postúpenie. Z uvedeného je zrejmé, Tatra banka, a.s. nepostupovala v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, splnenie ktorých podmienok je nevyhnutné pre postúpenie pohľadávky. Žalobca v spore nepreukázal, že žalovaná pohľadávka bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keď bolo žalovanému doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky). Pretože v prejednávanej veci nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky a teda žalobca nevstúpil do práv veriteľa, súd prvej inštancie dôvodnosť uplatneného nároku nevyhodnocoval, pretože žalovaný nie je so žalobcom v žiadnom zmluvnom vzťahu. Žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie pred súdom, a preto bolo potrebné jeho žalobu zamietnuť. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil tak, že žalobca mal v konaní vo veci plný úspech, principiálne by preto bolo na mieste priznať mu nárok na náhradu trov konania. Žalovanému v tomto konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli, a preto mu súd prvej inštancie nárok na náhradu trov konania nepriznal.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu napadol žalobca, ktorý navrhol, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie resp., aby ho zrušil a vec súdu prvej inštancie vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; a z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo podľa jeho názoru celkom nesporné preukázané, že pred postúpením pohľadávky pôvodný veriteľ - právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej aj ako „postupca“) dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách ukladá. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych a zároveň bolo v konaní preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok, a to 1/ výzvou označenou ako „POSLEDNÁ VÝZVA NA ZAPLATENIE“ zo dňa 14.01.2019 a 2/ výzvou označenou ako „OZNÁMENIE O VYHLÁSENÍ MIMORIADNEJ SPLATNOSTI A VÝZVA NA ZAPLATENIE“ zo dňa 13.03.2019, ku ktorej žalobca pripojil podací hárok preukazujúci odoslanie tejto výzvy žalovanému. Teda zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB. V súvislosti s preukázaným doručením oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/16/2022 zo dňa 28.06.2022, ktorý sa zaoberal tým, či za výzvu banky podľa § 92 ods. 8 ZoB možno považovať aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti.

5. Ďalej poukázal žalobca na to, že žalovaný doručenie výzvy na úhradu dlžných splátok v konaní žiadnym spôsobom nepoprel. Žalobca zdôraznil, že skúmanie aktívnej vecnej legitímácie súdom nie je skutkovým tvrdením, ale doručenie jednotlivých výziev banky preukázateľne je skutkovým tvrdením. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli žalovaným účinne popreté, podľa § 151 ods. 1 CSP ich bolo potrebné považovať za nesporné skutkové tvrdenia. Žalobca opätovne zdôraznil, že preukázal doručenie OZNÁMENIA O VYHLÁSENÍ MIMORIADNEJ SPLATNOSTI A VÝZVA NA ZAPLATENIE“ zo dňa 13.03.2019, ku ktorému pripojil podací hárok preukazujúci odoslanie a doručenie. V súvislosti s predloženými výzvami uviedol, že sa jedná o kvalifikované výzvy banky žalovanému v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Obsahom týchto podaní bola výzva postupcu, aby žalovaný uhradil dlžnú sumu. Žalobcovi preto nie je zrejmé, z akého dôvodu uvedené výzvy postupcu aj s ohľadom na nesporné skutkové tvrdenia súdu nestačia, nakoľko ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách pojednáva len o písomnej výzve banky (bez akýchkoľvek osobitých náležitostí) voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, resp. akejkoľvek časti peňažného záväzku klienta, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Keďže v súdenom prípade si zmluvné strany navyše dojednali plnenie v splátkach, dlžník sa ocitol v omeškaní ihneď po tom, čo nezaplatil splátku v dohodnutej dobe splatnosti (§ 517 ods. 1 OZ). Na základe vyššie uvedených skutočností mal žalobca za to, že v konaní

preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu a súd vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ dospel k záveru o opaku a žalobu zamietol.

6. Žalovaný sa písomne k podanému odvolaniu nevyjadril.

7. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu, podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 219 ods. 3 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní podanom žalobcom, preskúmal v danej veci tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil neplatnosť postúpenia pohľadávky právneho predchodcu žalobcu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, teda dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že žalobca nemá v konaní aktívnu vecnú legitímáciu. Žalobca bol toho názoru, že preukázal splnenie podmienok uvedených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Keďže žalovaný nebol v konaní aktívny a nepoprel žalobcove tvrdenia, bolo nesporné, že žalovaný bol v omeškaní s plnením svojho záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok úveru. Žalobca preukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a výzvy na zaplatenie zo dňa 13.03.2019 pripojeným podacím hárkom, ktorý preukazuje odoslanie aj doručenie predmetnej výzvy. Nepredložil však potvrdenie o doručení výzvy na zaplatenie zo dňa 14.01.2019.

12. Odvolací súd v danej právnej veci zdôrazňuje, že súd prvej inštancie je povinný z úradnej povinnosti skúmať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu s ohľadom na ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré upravuje podmienky, ktoré musia byť splnené, ak chce banka ako postupca postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe, keďže skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu) alebo pasívnej (na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania, teda musí zistiť, či subjekty, ktoré vystupujú ako strany konania, sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca odvodzuje svoje subjektívne práva.

13. K odvolaniu žalobcu je potrebné uviesť, že žalobca si nesprávne vysvetľuje dôvody zamietnutia žaloby. Súd prvej inštancie žalobu zamietol preto, lebo nedošlo k relevantnému zosplatneniu pohľadávky v dôsledku ktorej skutočnosti by mohla byť pohľadávka spôsobilá na postúpenie. K riadnemu zosplatneniu pohľadávky nedošlo podľa názoru súdu prvej inštancie z dôvodu, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy zo dňa 14.01.2019 žalovanému. Teda súd prvej inštancie nezamietol žalobu pre nepreukázanie doručenia výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, tak ako sa nesprávne domnieval žalobca.

14. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

15. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva..

16. Pri splnení v splátkach ide vlastne o dvojaku dobu splatnosti, keďže jednak je stanovená doba plnenia (splatnosti jednotlivých splátok) a súčasne je určená i splatnosť celej pohľadávky. Ak dlžník plnil v splátkach nezaplatenie jednej alebo viacerých splátok v čase ich splatnosti, nespôsobuje bez ďalšieho splatnosť celého dlhu. Každá zo splátok totiž predstavuje samotný dlh, ktorý veriteľ môže samostatne uplatňovať na súde. Súčasťou podmienok splatnosti jednotlivých splátok môže byť i určenie, že pre nesplnenie niektorej splátky je veriteľ oprávnený žiadať celý zvyšok pohľadávky naraz (§ 565 OZ). Ide tu tak o podmienenú výhodu splácať dlh v splátkach, ktorá spočíva v tom, že dlžník dodrží splátky. Ak dlžník nedodrží dohodu o včasnom splnení dohodnutých splátok alebo súdne rozhodnutie o povolení splátok, stráca výhodu splátok za predpokladu, že veriteľ požiadala o zaplatenie celej pohľadávky, resp. nezaplateného zvyšku pohľadávky naraz. Uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky je v právomoci veriteľa, ktorý toto právo môže, ale nemusí uplatniť. Stratu výhody splátok musí veriteľ dlžníkovi oznámiť, prípadne i uplatniť na súde podaním žaloby. Splatnosť celej pohľadávky tak nenastala priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi, či toto právo uplatní, teda či vyzve dlžníka na zaplatenie celého zvyšku dlhu. Ust. § 565 OZ o strate výhody splátok je modifikované vo vzťahu k plneniu zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach od 01.11.2008, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 379/2008 Z. z. tak, že veriteľ je v prípade nesplnenia niektorej splátky oprávnený požadovať od dlžníka zaplatenie celého zvyšku pohľadávky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

17. Podmienkou účinnosti výzvy na zaplatenie celej pohľadávky je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ je teda podmienená aj tým, aby veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Ak je táto podmienka splnená, môže dôjsť k zosplateniu úveru. Súd má ex offio skúmať v spotrebiteľskej zmluve, či vyššie uvedené podmienky boli splnené, či dodávateľovi vzniklo právo na predčasné zosplatenie úveru a skúmať, či bolo predčasné zosplatenie úveru v zmluve dohodnuté a či bolo dohodnuté aj platne. V prípade spotrebiteľských záväzkov ide o dva rôzne právne úkony veriteľa, a to upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ a samotná žiadosť o zaplatenie celého dlhu pre omeškание so zaplatením splátky. Podmienkou riadneho zosplatenia dlhu je riadne doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi.

18. Keďže v prejednávanej veci nebolo žalobcom preukázané účinné doručenie výzvy zo dňa 14.01.2021 podľa § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ žalovanému, nemohlo dôjsť ani k platnému zosplateniu spotrebiteľského úveru, preto bol záver súdu prvej inštancie, že pohľadávka veriteľa nebola v čase jej postúpenia spôsobilá na postúpenie podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách správny a z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie správne žalobu zamietol.

19. K námietke žalobcu, že je potrebné považovať jeho skutkové tvrdenia (o doručení výzvy žalovanému) za nesporné, pretože ich pravdivosť žalovaný nenamietal, je potrebné poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2021, sp. zn. 4Cdo 162/2020 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2022 pod č. 6. Podľa uvedeného judikátu pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok aplikáciou ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 CSP povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019). Jednou zo základných procesných povinností strán sporu, je povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci.

20. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ síce nehovorí o povinnosti predkladať doručenky výziev, avšak v tomto prípade je na strane žalobcu zvýšené dôkazné bremeno v podobe preukázania

účinného doručenia predmetnej výzvy spotrebiteľovi. V prípade nepreukázania doručenia výzvy sa žalobca vystavuje neuneseniu tohto dôkazného bremena.

21. Vzhľadom na uvedené nie je správne tvrdenie žalobcu, že bolo nesporné doručenie písomnej výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ. Naopak na strane žalobcu bola povinnosť uniesť dôkazné bremeno a preukázať pravdivosť svojich tvrdení. Hoci žalobca v konaní preukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 13.03.2019, žalobca v konaní nepreukázal doručenie výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, a preto nepreukázal, že došlo k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru. Z toho dôvodu nemohla byť sporná pohľadávka predmetom postúpenia podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, čiže žalobca v konaní nepreukázal, že je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie v spore, a preto súd prvej inštancie správne žalobu zamietol.

22. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver, preto považoval odvolanie žalobcu za neopodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému nárok na ich náhradu síce vznikol, ale žiadne trovy odvolacieho konania mu nevznikli, preto žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal.

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).